

[Ellen Strange Petersen.]

og som præger visse dele af pressen, visse dele af film og teater, herunder også en del af fjernsynet. Vi bekymres over den indflydelse, det kan have på i hvert fald den svagere del af ungdommen, og selv om vi ikke alle sammen protesterer så tydeligt og klart som Frederikshavn byråd, er vi alligevel overordentlig mange, der spejder efter udveje til at imødegå de forrående tendenser. I min gruppe tror vi, at en styrkelse, en modernisering, af kristendomsundervisningen i skolerne må kunne have en gavnlig indflydelse. Vi venter ikke, at man med ét slag eller med en ændring af en enkelt lovparagraf vil kunne få kursen vendt, men vi vil meget gerne være med til at gøre et ærligt forsøg på at forbedre forholdene.

Sigsgaard: Jeg er netop i dag blevet opmærksom på, at et dagblad i går har gjort mig til genstand for en helt ufortjent stor opmærksomhed i forbindelse med denne sag, idet man på det nærmeste udnævner mig til en af bannerførerne i et korstog — med modsat fortegn — imod kristendommen og dens placering i skolen. Man nævner mig som medlem af en forening, jeg aldrig har været medlem af, oven i købet udnævner man mig til bestyrelsesmedlem i denne forening. Det er næsten for meget. Det er vel overflødig at understrege, at den holdning, som jeg på SF's vegne vil give udtryk for over for lovforslaget, ikke er bestemt af mit personlige forhold til kristendommen.

Ved læreruddannelseslovforslagets anden behandling sagde jeg om kristendoms-kundskab følgende:

„Kristendomsundervisningen og religionsundervisningen har været ivrigt diskuteret i udvalget. Jeg havde helst set, at faget helt udgik som obligatorisk fag, men stod vistnok håbløst alene med det standpunkt. Det skal dog understreges, at faget må formodes at skulle deltage i den almindelige timetalsbegrænsning, der skal finde sted“.

Min og SF's stilling til hr. Diderichsens forslag er hermed klar. Vi kan ikke medvirke til en lovændring som den, der er foreslået, og vi finder ingen anledning til at lade os blæse omkuld af den kolossale og egentlig ganske imponerende pression, der i denne sag

er øvet over for folketinget. Man må være dybt taknemlig for, synes jeg, at ikke alle andre fags fortalere har lavet lige så meget hurlumhej omkring loven; at mange af dem også har været utilfredse med deres fags placering, ved vi, og det er naturligt, synes jeg. De fleste fags timetal må jo skæres ned.

For mig er det væsentligste indhold i den nye læreruddannelseslov, at fagkredsen er blevet indskrænket, at fagenes timetal bliver nedskåret, og at der især i studiets sidste del bliver mulighed for koncentration omkring så få fag som muligt. Den hidtidige læreruddannelses hovedskavank er det alt for store samlede timetal og den horrible fagtrængsel. Jeg bestræbte mig på konsekvent at støtte og fremme den linje under udvalgsarbejdet, og jeg vil derfor også virkelig helhjertet modarbejde hr. Diderichsens forslag, som — hvis det skulle blive vedtaget — vil betyde en forringelse af den ny læreruddannelse af den grund, som jeg lige har nævnt.

Det er i øvrigt en aldeles ubevist påstand, at udbyttet af undervisningen i et fag skulle være ligefrem proportionalt med fagets timetal. Det er en meget almindelig tro eller opfattelse, men det er et spørgsmål, der aldrig har været undersøgt, og som det ville være ininteressant at få undersøgt.

Jeg forstår nu, at hele spørgsmålet skal behandles i en kommission, og det skal jeg ikke forsøge at modsætte mig, tværtimod. Jeg skal kun udtrykke det håb, at kommissionens kommissorium bliver virkelig bredt, så den får mulighed for at arbejde med spørgsmål som f. eks. de følgende: skal kristendomsundervisningen være et selvstændigt fag? I hvilken klasse bør denne undervisning i givet fald påbegyndes i skolen? Skal faget hedde religionskundskab, og hvordan skal vægtfordelingen da være på de forskellige religioner, eller skal faget indgå som disciplin i et nyt fag, der kunne kaldes idéhistorie? Hvordan bør lærebøgerne i faget udformes? Det sidste er et spørgsmål, man har arbejdet en hel del med andre steder, men ikke så meget her i landet.

Alle de her nævnte og mange andre spørgsmål trænger til at blive behandlet, men skal de behandles tilfredsstillende, må kommis-